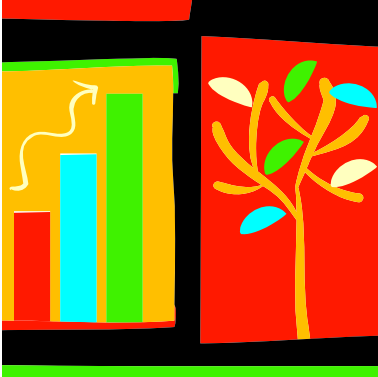

Nguyễn Phương Liên

Chiều nắng tắt ngoại ô

Như bao lần, anh lại bắt đầu từ những chiếc khuy áo.

- Em muốn có anh - Nàng gào lên, mặt khô khốc.

Anh bịt miệng nàng bằng một nụ hôn

- Anh đang ở bên em....

- Không, mãi mãi kia - Lệ oà vỡ, nàng rũ xuống.

Những tia nắng quái xiên qua khung cửa chiều tà, rọi lên chiếc gối vẫn còn hằn vết mái đầu anh vừa nằm đó. Tiếng xe chạy xa dần. Nàng nghiêng chặt hai hàm răng, run rẩy để tự kiểm chế. Một sợi tóc còn vương trên gối, lấp lánh ánh sáng nắng. Nàng lặng lẽ nhặt lên. Sợi tóc ấy đã pha màu bạc.

Những nếp nhăn mờ nơi đuôi mắt anh như một vòng sóng, toả mãi, rộng mãi trong tâm trí nàng, và ánh nâu trầm tĩnh cứ lút xa dần.

Nàng ngồi câm lặng một mình, cho tới khi tắt nắng, trong cái tĩnh mịch của căn nhà ngoại ô, ngắm nghía mãi sợi tóc đã chìm trong màu tối.

Khi trở về, thành phố đã lên đèn. Hôm nay Hùng Guitare chờ đón nàng tới dự buổi ra mắt ban nhạc "Năm sao" của hắn để viết bài "lăng xê" lên Tạp chí Sân khấu. Nàng chán ngán tắt thảy, nhạc nhẽo bập bùng và bia thì đắng ngọt. Nàng chỉ thích bia pha đường. Mọi người lại bảo uống thế càng say.

Còn anh? Một bữa tối chắc là ấm cúng bên người đàn bà - bằng tuổi, một con - cùng nhạc Paul Mauriat hay phim "Vòng đời".

Nàng bảo Hoàng:

- Đừng đi theo em nữa, chỉ tổ mệt xác anh thôi!

Hoàng ghì xiết nàng trong vòng tay, cái nhìn dữ dội:

- Hãy quay về với anh đi, với cuộc đời và hạnh phúc thực đang chờ em. Hắn có đáng để cho em ôm mộng mỗi mòn thế không? Địa vị ấy, gia đình, đạo đức ấy... Hắn chẳng bao giờ đem đánh đổi đâu!

- Nhưng mà tôi yêu.... - Mắt nhìn xa vắng, nàng thì thầm như nói cho riêng mình.

- Năm năm rồi, thời gian ấy đã quá đủ cho một trải nghiệm....

- Chỉ càng làm cho em thêm tha thiết mà thôi.

Nàng lặng lẽ nhìn lên bầu trời, chờ một vì sao đổi ngôi.

Đam mê và vô vọng. Đó là cuộc sống của nàng bấy lâu nay. Anh nói rằng chưa thể (và chắc là không thể) bỏ vợ - mối tình đầu chân thành sâu nặng, người bạn đồng nghiệp suốt một thuở hàn vi. Và con anh, đã mười sáu tuổi đủ để hiểu biết mọi điều. Và địa vị luật sư danh tiếng, và tuổi tác... Nhưng anh yêu nàng, điều đó là có thực. Có thực trong ánh mắt sững sờ chết lặng khi đối diện nàng trong cuộc phỏng vấn lần đầu tiên. Có thực trong vòng tay và những đam mê nồng cháy của hẹn hò. Có thực trong cái im lặng dần vật vờ đau những khi nàng đòi hỏi tuyệt vọng hay dọa chấm dứt để đi lấy chồng....

Mưa rơi, lá rụng và nắng đã cháy trên những con đường họ từng đi qua. Anh không dám nói lời níu giữ còn nàng chẳng thể quay lưng. Chỉ có thời gian vẫn miệt mài trôi chảy nơi những sợi tóc pha màu trên mái đầu anh cùng những vết chân chim nơi khoé mắt, và gót chân nàng rệu rã mỗi lúc chiều buông....

"Cha mất rồi, con hãy về đi". Bức điện của mẹ làm nàng thờ thẩn.

Xe về đến phố huyện vào lúc trời chiều. Đường thưa thớt vắng. Thỉnh thoảng một vài chiếc ô tô lao qua làm ráng chiều đỏ bụi. Những gương mặt đen đúa nhọc nhằn.

Vì cha mẹ, đã sống buồn tẻ nơi đây, suốt cả một đời.

Ký ức về cha hiện lên như những ngọn sóng buồn. Người đàn ông có bộ râu quai nón và cặp mắt thăm thẳm thỉnh thoảng đến với mẹ con nàng rồi lại tắt tả ra đi. Mẹ bảo vì mẹ và cha - Một cán bộ trong Thành uỷ đã từng vào sinh ra tử bao năm nơi chiến trường đạn lửa - bị kỷ luật, thua thiệt nhiều điều. Mẹ đã âm thầm từ bỏ nghề diễn viên ít nhiều hứa hẹn để đi theo, làm người trông trẻ và lặng lẽ sinh nàng, lặng lẽ trốn tránh một người đàn bà và hai đứa trẻ.

Nàng cũng nhớ, những âu yếm hiếm hoi của cha và nước mắt của mẹ từng đêm trên gối, nhớ những đấu tranh cật lực của hai mẹ con một thời để giữ được cái tiếng vợ con liệt sĩ vô danh.

Những nén hương lặng lẽ cháy trên nấm mồ mới đắp. Người mẹ đứng, cặp mắt già nua căm lặng. Nước mắt ấy đã chảy vào trong.

- Con sẽ đón mẹ lên ở cùng con - Nàng bảo.

Mẹ nhìn nàng, cái nhìn mang nỗi đau của cả một kiếp người.

- Nếu con lấy chồng thì mẹ về ở với con. Còn nếu không mẹ sẽ ở đây bầu bạn cùng cha. Mẹ không muốn nhìn con lại đau đớn... Nàng ôm mẹ, xa xót. Tóc mẹ bạc quá nhiều, sợi sợi trắng tinh chứ không pha màu như tóc của anh. Nàng lại nhớ đến anh với một nỗi buồn vô hạn. Quán cà phê ấy chiều nay anh đợi, lần đầu tiên nàng không đến. Giọt giọt cà phê sẽ mãi rơi lên biển, nên hồ.

Họ ngồi bên nhau, yên lặng. Trăng tràn trên loa sáng nơi đầu sóng. Cát mệnh mang không lời.

Họ hoà mình vào nhau, dữ dội, nhiệt cuồng, đón đau giữa gió và cát, và vị mặn của nồng nàn biển khơi.

Họ nằm bên nhau, nàng nhìn trời đếm sao để không suy nghĩ. Anh lặng lẽ đốt thuốc, cặp mắt nâu trầm tĩnh âm thầm vọng vào đêm.

Anh không đến nơi hẹn. Chiều đã buông, trời đã tối. Nàng phóng xe lang thang trên những con đường ngoại ô. Căn nhà ấy sáng ánh đèn.

Nàng dừng xe, lặng lẽ đi xuyên vườn nhìn qua khe cửa.

Người đàn bà ấy không đẹp như nàng, miệng không tươi và mắt không rực rỡ như nàng. Đôi chân cũng không còn thon chắc.

Anh lại bắt đầu từ những chiếc khuy áo. Cặp mắt anh khép lại, nàng không thấy gì trong ánh mắt màu nâu.

Nàng đi ngược chiều gió để trở về thành phố.

Và ngày mai, ngày kia, nàng sẽ lên xe hoa cùng Hoàng.

Mẹ sẽ về bên nàng, sống nốt những ngày thanh thản cuối đời.

Không hiểu gió và cát từ đâu mà mặn chát bờ môi....

Nguyễn Phương Liên

Mùa hạ đã qua

Anh còn nhớ, mùa hè năm ấy bão mưa nhiều, ký túc xá mênh mông nước đến hàng tuần. Hai khu nhà ở đối diện nhau qua một khoảng sân rộng và

hàng nhãn um tùm. Từ cửa sổ tầng bốn bên kia, nàng thò đầu ra gọi: với
- Anh Tuấn ơ... ơ... ơ!

Anh cũng ngó ra, răng và mắt kính trắng cùng lấp lánh cười. Nàng giơ tay ra hiệu. Thế là anh vận soóc, bì bõm cho đôi cẳng chân gầy guộc rèn luyện cùng làn nước đục chứa hàng tỉ tỉ những sinh trung mà ba hôm nay, cực chẳng đã ngay cả bọn khoa sinh nổi tiếng cẩn trọng cũng phải nghiêng răng lợi xuống.

Anh ra chợ mua một ít cá cơm khô, cà chua và dưa chuột cho đỡ tốn nước rửa. Khi quay về, nàng đã chờ sẵn dưới chân cầu thang, dúm vào tay anh chiếc xô (nàng có một thói quen xấu là thường thức khuya đọc và viết lách vớ vẩn nên thường ngủ qua giờ bơm nước buổi sớm). Và anh lại lọ mọ đi ra bể công cộng, xách một xô nước lên.

Xô nước đủ cho nàng vừa đánh răng, rửa mặt, vo gạo, rửa cá, nấu canh. Anh vừa ăn

cơm, vừa nghe nàng đùa vui hay than phiền một điều gì đấy. Cá khô xào hành thật thơm, tuy hơi dai nhưng có vị ngọt đậm đà. Và anh suốt nửa muện học. Còn nàng thì trốn học suốt những ngày mưa. Nàng viết giấy ốm rồi ngủ, đọc sách và làm thơ. Rồi lại
hì hụi nấu cơm bữa chiều để chờ anh về.

Anh nhìn qua những ô cửa kính. Tuyết trắng đến nhức lòng, chẳng thể tìm đâu ra một chút sắc xanh của cây lá.

Mùa hè năm ấy cũng oi nồng. Những đêm mất điện không thể nào ngủ được, hai đứa đi lang thang. Sân thượng ký túc lồng lộng gió. Hai giờ sáng rồi, chỉ có anh và nàng. Sân thượng nhà bên kia, một tốp nam sinh viên đang ngồi uống rượu và đàn hát. Tiếng ghi ta bập bùng vang trong đêm khuya.

Tóc nàng thơm mùi sả, và thân thể ngát hương mát rượi dưới sao trời....

Phương trở vào, đưa cho anh một lá thư. Thư của nàng. Mười mấy ngàn một

con tem,

chắc nàng phải nhịn quà sáng cả tuần để gửi thư cho anh. Cặp mắt anh ánh lên mừng rỡ và đau xót. Phương dịu dàng và lặng lẽ quay ra, những bụi tuyết vương theo gót chân "Em nguyên rửa cái ngành Bưu điện tôi tẽ luôn làm em thất lạc tin anh. Còn hai năm nữa cứ thế này thì chết mất Tuấn ạ! Em sắp xong luận văn rồi. "Con người như những dòng sông".... Phép biện chứng tâm hồn của Lép sao em thấy thấm thía lạ! Nhưng anh yên tâm, dòng sông em với anh sẽ mãi êm đềm, không có lúc dềnh sóng tràn bờ...

Mẹ viết thư giục em chuẩn bị thu xếp để về ngay khi tốt nghiệp xong, mẹ đã nhờ cậu Hà xin cho em vào báo Tỉnh. ở Hà Nội khó lắm, kinh tế gia đình em có hạn. Còn em không muốn quăng quật để tự đánh mất mình, để làm anh đau. Sau này anh về nước mình sẽ tính. à, câu thơ cuối bài thơ tặng anh trước hôm đi, em đã sửa thành:

"Hoàng hôn em chờ đợi tím chân trời"...

Miền Trung bao giờ cũng nhiều nắng. Nhưng những ngày hè ấy nơi bến xe quê anh sao mà giội lửa. Hai đứa trầy trật mãi mới về tới Thạch Điền.

Gương mặt bầu bình của nàng r ám nắng, mái tóc bờ phờ, gót giày đỏ bụi.

- Cha rất ung em, Linh ạ! Cha bảo nếu mẹ còn sống, mẹ chắc cũng bằng lòng.

Anh thì thào vào tai nàng. Nàng cười rất rạng rỡ, mắt đen lung linh.

Cũng chiều đó, thầy Phong gọi anh tới nhà:

- Cơ hội này không phải ai cũng có được. Tôi biết em có một chút vương mắc tình cảm. Song Tuấn ạ, người đàn ông chân chính là biết đặt sự nghiệp lên trên tất cả. Tôi có lý của mình khi chỉ chọn em giữa hơn chục sinh viên xuất sắc nhất. Con Phượng nhà tôi cũng chỉ đi đợt này, anh em bảo nhau mà phấn đấu.

Phượng dịu dàng lướt qua ly cà phê trên tay, chiếc áo ngủ rực rỡ màu tuyết

trắng và phảng phất hương tuy líp ở trong một cuốn sách nào.

- Phượng ơi, anh xin em.... Chúng ta hãy tạm thời bỏ đi... sau này về nước rồi hẵng hay,

anh sợ cha anh....

Phượng nhìn sâu vào đáy mắt anh, cái nhìn bình thản:

- Đây đâu phải là kết quả của lỗi lầm hả anh? Bố đã gọi điện sang đồng ý cho mình tổ

chức rồi, lại sẽ gửi thêm cả tiền nữa. Còn cha anh chắc sẽ đồng tình thôi.

Và mỉm cười, dịu dàng đưa những ngón tay trắng hồng vuốt ve cái sinh linh hai tháng

tuổi dưới lớp váy ren bèo bồng.

Anh nhắm mắt. Nơi ngực nghẹn ứ.

Những giọt máu hồng lặng lẽ rơi trên chiếc váy sản phụ, gương mặt tím xanh xao và

điềm tĩnh bước vào căn phòng trắng....

- "Không hiểu con của chúng mình mất màu gì anh nhỉ? Đen như em hay tro sẫm như anh? Đêm hôm nọ em mơ thấy nó cứ nhìn em cười, nhưng hai đồng tử lại đỏ ứa một màu...".

Nàng gục đầu trên vai anh, nhột nhạt dưới sao trời. Anh xa xót ghi xiết đôi vai gầy.

Ngày kia anh bay.

"Mày chỉ là một thằng khốn nạn... khốn nạn hơn những thằng khốn nạn khác vì mày có cái bằng phó tiến sĩ. Rồi mà xem, đến lúc có bằng Tiến sĩ mày sẽ còn khốn nạn....Rất cực, khi tao khóc con Linh đã phải cười. Cái cười ấy mày mà nhìn thấy, chắc lúc chết sẽ không nhắm nổi mắt đâu, con ạ!...".

Anh vò nát lá thư của cha, ném qua cửa sổ. Những con bồ câu loạn xạ bay đi.

Tuyết vẫn trắng đến nhức lòng. Trong màu trắng ấy, anh nhìn thấy những giọt máu lặng lẽ rơi...

- Gọi ba đi! Ba bế con chút nào!

Anh ẵm con, sẫm soi nhìn vào mắt nó - lần thứ hàng ngàn rồi - Để xác định rõ đây là

màu gì. Lúc nào anh cũng cảm giác như màu tro ấy mang những sắc đỏ.

- Đến tháng 8 này mình về con sẽ cứng cáp hơn nhiều anh ạ! Anh chú ý chọn gỗ đóng thùng cho tốt và xem xét khi nhồi hàng, em mua nhiều đồ dùng linh kinh dễ vỡ lắm! Nghe nói hàng Nga bây giờ về cảng Hải Phòng đều bị bật tung ra để kiểm, tệ thật! Nhưng em đã gọi điện trước cho anh Phú rồi, anh ấy sẽ ra tận nơi để thu xếp.

Mình chỉ lo hỏng đồ thôi chứ cũng chẳng buôn gian bán lận gì mà sợ!

Anh ậm ừ. Lòng nhói đau.

Trở về căn phòng hai mươi bốn mét vuông, hai mảnh bằng Phó Tiến sĩ, hai bức giảng

song hành. Và đứa trẻ xinh đẹp mười sáu tháng không mang cặp mắt màu đỏ. Tất cả

sẽ gói lại gọn ghẽ và vuông vức cuộc đời anh - giấc mơ của bao người.

Hết thật rồi, thời quạt gió, cá khô và vùng lạc. Vĩnh biệt nhé, răng khềnh và mắt đen.

Anh bồn chồn trước cửa phòng văn thư của trường. Đã một tuần nay anh chờ đợi từ lúc gửi thư đi.

Tiếng gót giày lộp cộp. Mai xuất hiện, nháy mắt:

- Chờ đợi mãi cuối cùng thư cũng tới!

Anh cho chiếc phong bì vào cặp, luống cuống đến mức suýt làm rơi vỡ kính.

Anh phóng xe vào ký túc. Những gương mặt sinh viên non nớt, xa lạ, nhạt mờ.

Chỉ gốc cây này, chiếc ghế này là vẫn thế.

Chiếc ghế đá vỡ mất một phần ba, vì thế nên buổi đầu tiên anh mới được
ngồi sát bên nàng và cầm tay nàng....

"Em đã quên anh rồi"

Chỉ vền vẹn và giản dị như thế.

Anh thờ thần đứng lên, chậm chậm bước.

Những cánh phượng hồn lả tả dưới chân.

Hết hè rồi mà sao còn nở mãi, phượng ơi?

Nguyễn Phương Liên

Nhật Ký 17 Tuổi

Ngày....

Người đàn bà của bố đẹp hơn mẹ tôi. Tình cờ, tôi đọc được email trong máy
tính của bố:

Hôm qua, em bảo họ chở bộ giàn trả lại cửa hàng. Anh đừng cầu kỳ thế, cái
máy SONY của em vẫn chạy tốt.

Mà em vốn chỉ thích nghe nhạc nhỏ thôi, những lúc về đêm. Tahomatic hay
nhạc Trịnh. Cái man mác, cái réo rắt thấu lòng của giai điệu và ca từ cho em
thấy cuộc đời này dẫu buồn nhưng sâu lắng, thấm thía kỳ lạ. Em không thể
nào chịu nổi giọng gào khan hay mềm oặt của vài ca sĩ trẻ.... Những bông

hoa của anh em vẫn để nguyên cả bó. Màu nồng nàn của hồng đỏ và đậm thắm của mimôda cho em một cảm giác hạnh phúc tốt cùng. Nếu cắm chúng vào bình, sẽ chẳng khác gì những đoá hoa vẫn mua hàng ngày. Hai hôm rồi mà hoa vẫn tươi. Em định cứ để cho đến khô rồi giữ lại. Anh đừng cười em nhé, 30 rồi mà còn giống SV....

Tôi khẽ rùng mình, vì một dòng điện sinh học chợt lướt nhẹ qua tim. Tháng trước, sinh nhật tôi, một người bạn trai vừa tặng 17 đoá hồng nhung đỏ thắm. Cho đến giờ tôi vẫn còn xao xác bởi hương sắc hồng khô.

Không thể vì những xúc cảm dớ dẩn ấy mà làm khổ mẹ. Tôi lắc đầu tự bảo. Nhưng rồi chẳng hiểu sao, cái dịu dàng thăm thẳm của những tâm tình cùng gương mặt đẹp có hàng mi rợp và khuôn miệng rạng rỡ như trẻ thơ của người đàn bà ấy luôn hiển hiện, ngày càng đối ngược rõ rệt với những đường nét gãy gọn và vẻ âu lo thường trực trên gương mặt sớm già của mẹ. Không chỉ là đau khổ, tôi bắt đầu cảm thấy bối rối, hoang mang.

Tôi lặng lẽ thu mình, tránh xa cả ba người để loay hoay tìm một đáp số.

Ngày....

Bố trở về, mệt mỏi sau một chuyến công tác dài ngày. Mẹ lẳng lặng cất dọn đồ đạc, kín đáo để ý từng vết bẩn trên áo quần chưa kịp giặt, những số máy lạ trong mobile. "Chẳng làm thế nào được, khi mà bố con cố tình xa mẹ".

Mẹ ghen giọng, ôm chồng gối đi vào phòng. Bố đã ngủ vùi trong đó suốt cả buổi chiều.

"Mẹ biết bố rất bận mà, hết dự án này lại dự án khác. Bố đi nhiều và mệt mỏi cũng là chuyện thường thôi".

Tôi thường an ủi mẹ, dấu trong lòng thấy buồn và u uất. "Con đừng bênh bố!" mẹ bắt đầu nặng giọng. "Con có biết gần hai năm qua mẹ sống như thế nào không? Còn ông ấy cứ quần quanh, dối trá. Mẹ sẽ ra sao nếu một ngày con đủ lông đủ cánh và bố sẽ bỏ mẹ mà đi".... Tôi ôm lấy đôi vai gầy của

mẹ, áp mặt ngửi mùi dầu gội thanh nhã trên mái tóc đã rụng nhiều vì những trận sốt rét rừng nơi chiến trường Quảng Trị năm xưa. Mẹ này, mẹ kể lại chuyện bố mẹ tình cờ lạc rừng rồi "bị phải" yêu nhau đi! Mẹ cười, ánh mắt hạnh phúc vụt thoáng qua đáy mắt, rồi trở về nét héo hắt thường ngày:

"Quá khứ, dù có đẹp bao nhiêu cũng là cái đã qua rồi con ạ!....".

Tôi luôn cố để không tin điều đó.

Một tờ báo đã ố vàng năm tháng, in hình bố và mẹ trong buổi liên hoan văn nghệ của tiểu đoàn với lưng cụng bát đĩa, vung nổi làm dụng cụ âm nhạc.

Cặp vỏ bầu khô hai người đựng nước dùng trong những ngày lạc rừng "lịch sử". Chiếc bật lửa, có khắc đôi chữ lòng tên.... Nhưng sao bố lại có vẻ nặng nề mỗi khi ngồi trước những kỷ niệm xưa? Gương mặt và ánh nhìn của bố những khi ấy mệt mỏi, rã rời như vừa qua một cơn chấn động ghê gớm.

Ngày....

Rồi cũng có lần tôi đối diện với người đàn bà ấy qua điện thoại.

- "A lô, cho tôi hỏi đây có phải nhà anh Hoàng?". Một sắc giọng trẻ trung, trong êm đầy sức lay động, lan toả. Tôi bỗng như nghệt thờ....

- "Phải ạ, cô cần gặp bố cháu thì gọi đến văn phòng hoặc vào máy di động".

Tôi đáp, cảm thấy giọng mình hơi run sau giây lâu im lặng.

- Cô gọi suốt mấy hôm nay mà không được, hình như bố cháu đi công tác, điện thoại "ngoài vùng". Nhân viên ở công ty cũng không nói rõ.... Sau phút đắn đo, cô ta tiếp tục, cố tỏ vẻ tự nhiên:

Cháu có thấy bố gọi điện về nhà không?

- Nhưng cô là ai, cần hỏi bố cháu có việc gì? Bắt đầu trấn tĩnh trở lại, tôi cười khiêu khích.

- À, CÔ CHỈ MUỐN BIẾT BỐ CHÁU ĐI ĐÂU, BAO GIỜ về để cô gặp có chút việc.... Sự lúng túng làm khàn đi âm sắc trong trẻo của giọng nói.

- Đừng nên quá quan tâm đến bố cháu như vậy, không tốt đâu! Cô phải biết

là ông ấy quan trọng thế nào đối với mẹ con cháu chứ? Tôi gất gồng, đầy uất ức.

- Nhưng cô.... giọng đầu dây bên kia nghẹn lại. Máy buông rơi để lại những tiếng "tút tut" rã rời.

Tôi tức tối lao vào phòng bố, bật máy tính. Email đề ngày hôm qua:

Em không thể nào chịu nổi cảm giác không biết anh đi đâu, đến bao giờ về?

Anh tệ quá, vội gì thì cũng gọi cho em lấy một phút chứ! Em cảm giác mình như người bị bịt mắt, bịt tai. Giữa chúng ta không có một đường dây thông tin nào cả, thật đáng sợ! Em đang cố kìm chế để không gọi điện đến nhà....

Người đàn bà kia không có con. Chồng em đang chạy toà để làm thủ tục đòi lại con bé. Em lo quá, nhưng nhất định không bao giờ em chịu rời xa nó.

Cuộc đời này đã không thể có anh, lại mất nốt con thì chắc là không sống nổi. Mỗi đêm thức giấc, đối diện ngọn đèn, em cứ lịm người đi trong nỗi cô độc lạnh thẳm vây bủa. Nhưng rồi gương mặt ngây thơ đang say ngủ của con làm em dần hồi lại, dần lòng tiếp tục nằm xuống để sang một ngày mai....

Ngày....

"Bố nhất định phải nói chuyện với con". Tôi bảo. Bố nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn tôi. Vẻ căng thẳng, nét đau khổ, giận hờn trên gương mặt tôi lúc ấy khiến ông không thể né tránh, chối từ. Chúng tôi đang ở trong phòng làm việc của bố. Tôi liếc nhìn vào màn hình máy tính, bắt gặp chương trình email hôm trước chưa kịp thoát.

Bố cố giữ vẻ cứng cỏi, điềm tĩnh thường ngày:

- Bố biết con đã nói chuyện qua điện thoại với cô ấy....

- Lại đọc trộm cả email và có lần nhìn thấy bố cùng người ta trong một cuộc triển lãm....

Im lặng. Những sợi tóc bố đen ánh dưới ngọn đèn bàn. Tóc mẹ thì khô mỏng và nhạt màu hơn.

- "Bố không muốn thanh minh hay bao biện gì". Bố bắt đầu sau tiếng thở dài kìm nén. Con cũng đã lớn rồi, nhưng để có thể hiểu sâu sắc mọi điều thì còn phải sống thêm nhiều nữa. Bố mẹ từng có những năm tháng cùng nhau chia sẻ đạn bom, sự sống và cái chết. Điều ấy đẹp đẽ, thiêng liêng và cao quý vô cùng. Nhưng tình yêu không hẳn là như thế, con có hiểu không?". Nét mặt bố bỗng trở nên âm thầm, khắc khổ vì những nếp nhăn mờ dường như chợt sâu hơn. Giọng nói cũng trầm hẳn. "Cô ấy tên Hoài, là con gái một người bạn lớn tuổi của bố, từng sống với nhau nhiều năm ở Mátxcova. Đạo đó, đang học dở thì bác ấy bị bệnh đột ngột qua đời. Tài sản duy nhất còn lại là một chiếc đồng hồ Poljot dành dụm từ những đồng học bổng eo hẹp. Bác nhờ bố khi nào về nước tìm đến chuyển hộ cho vợ con mình ở nhà đang túng thiếu, và tha thiết mong mọi rằng nếu có điều kiện hãy quan tâm giúp đỡ thêm cho họ. Khi trở về, bố có ý tìm kiếm, nhưng nghe bạn bè nói rằng mẹ con cô ấy đã chuyển về sống ở một tỉnh khác. Rồi thì bận bịu, gặp nhiều khó khăn, cứ lần bán mãi chẳng có khi nào rút ra được. Lời hứa với người bạn thân chưa có dịp thực hiện....

Cách đây ba năm, bố tình cờ gặp được Hoài trong một hội thảo khoa học, với vai trò trợ lý cho một đối tác ở phía cạnh tranh với công ty của bố, đã ly dị chồng và có một đứa con gái nhỏ.... Phút đón nhận bó hoa từ tay Hoài. Ký ức của cả chục năm trước chợt hiện về, với những kỷ niệm mộc mạc đầm ấm cùng người bạn thân nơi đất khách quê người.... Bố vội ôm choàng lấy Hoài trong một niềm xúc động, yêu thương lẫn ân hận khôn cùng. Lúc đó Hoài chưa hiểu gì cả, trước đám đông, cô ấy bối rối ngượng ngùng gỡ ra, chỉ còn lại bàn tay nhỏ nhắn, ấm áp trong tay bố nhất định không rời. Và lần đầu tiên trong đời, ở cái tuổi đã ngoài 40, bố nhận thấy trái tim mình đang vội vã những nhịp đập bất thường. Có lẽ, đó chính là định mệnh....

Tôi nhếch môi, cười nhạt. Nghe nước mắt mặn chằm chằm vào từ khoe

miệng. Bố nhìn tôi bằng cặp mắt sẫm màu, khổ sở:

"Đừng thế, con. Bố sẽ chẳng bao giờ bỏ hai mẹ con đâu"..... - "Và bố cũng không bỏ cô ta chứ? Bố sẽ suốt đời sống hai lòng thế được sao?".

Ngày....

Trong email của bố:

Anh biết có xin lỗi em cũng sẽ không bao giờ tha thứ. Anh yêu em thế nào, chắc em hiểu. Anh chẳng phải là kẻ hèn nhát, cũng không cao thượng gì. Nhưng nỗi đau khổ và sự phản ứng của con gái làm anh không thể cầm lòng.... Em vẫn còn trẻ, còn có thể làm lại mọi điều. Người phải chịu đựng hơn cả có lẽ chính là anh. Hãy cho anh một thời gian để tĩnh lặng và suy nghĩ....

Ngày....

- Bố gọi điện cho tôi từ Thượng Hải:

Bố đang cố gắng thu xếp để về nhà vào đúng Noel. Con và mẹ sẽ có quà và cả nhà mình cùng ăn tối. Con có thể mời một, hai người bạn trai, bạn gái thân cùng đi với chúng ta.

Bố tiếp, giọng trêu chọc.

- Quên đi! Tôi trẻ môi qua điện thoại. Bố không nhớ chúng ta đã thống nhất với nhau là "bố mẹ đặt đâu con ngồi đấy" à? Hai bố con cùng phá lên cười đắc chí.

Tôi dọn nhà cùng mẹ. Hoa cúc vàng rực rỡ làm bớt đi cái giá lạnh của mùa đông. Tối nay mẹ mặc áo dài tím than, cổ đeo dây bạch kim mặt đá saphia màu trắng, tóc vấn cao trông rất quý phái. Nước da cũng bớt phần xanh xao từ mấy tháng nay và gương mặt đã bắt đầu thanh thản. Còn tôi cố gắng nhẹ nhàng, mềm mại hơn trong chiếc đầm mới màu tro của hoa hồng.

Chuông điện thoại đổ hồi. - "Nghe máy đi con, chắc bố về đây!" mẹ giục.

Tôi nhắc ông nghe, náo nức:

- "Bố à?". Im lặng giây lát. Rồi giọng người đàn bà ấy, khắc khoải, khăn trâm như không thực:

"Con gái cô vừa bị tai nạn, chắc khó qua khỏi, cô muốn gặp bố cháu, ở viện....". Tôi làm rớt ống nghe trên sàn nhà.

Tôi lao ra khỏi cổng, chẳng cần biết mẹ đang giậm chân hoảng hốt gọi theo. Phố xá đã lên đèn trong gió lạnh.

Tôi đứng co ro bên cột đèn đầu phố đợi xe của bố, lòng hoang mang:

Nói hay không nói? Chiếc đầm màu tro của hoa hồng mong manh làm hai hàm răng đánh lập cập, đôi lúc bập cả vào môi.

Chiếc Camry đỗ xịch trước mặt lúc nào không hay. Cửa mở, bố kéo vội tôi vào xe, ôm choàng lấy như muốn sưởi ấm trong vòng tay mạnh mẽ của mình. Máy điều hoà ấm áp và giọng ca nồng nàn của Celine Dion trong đĩa làm tôi bốt run rẩy. Xe chạy êm ru về phía nhà, bố đang hồ hởi hỏi điều gì đó tôi không nghe rõ.

- "Xuống bấm chuông gọi mẹ đi con". Bố giục. Tôi bàng hoàng nhận ra xe đã dừng trước cổng nhà. Bố.... Tôi quay sang, nghẹn ngào. "Gì thế, con gái?". Bố cười dịu dàng. "Con muốn đến viện".... Tôi cương quyết, lòng bình tĩnh trở lại để nói với ông về cú điện thoại khẩn thiết của người đang chờ ông. Bố nhìn tôi, sửng sò, không nói gì, lẳng lặng ra hiệu cho người tài xế quay xe.

Ngọn đèn nôông toa? sáng nhợt nhạt trong căn phòng cấp cứu. Trên chiếc giường nệm trắng toát, thiếu phụ trẻ đang nằm không rõ thức hay tỉnh, chỉ thấy hơi thở yếu ớt làm rung động khe khàng ngực áo màu lam. Ông nhẹ nhàng đỡ cô ngồi lên, dựa vào khuôn ngực rộng rãi của mình. Trông cô bé nhỏ và xanh xao như một đứa trẻ. Đôi mắt to với hàng mi rợp. Cặp môi đẹp không màu.

- "Người ta vừa đưa nó đi rồi, anh ạ! Đêm nay chắc trong ấy lạnh lắm, em sợ

con em sẽ thành băng mất. Em muốn đi theo để sưởi ấm cho nó mà không được....".

Im lặng. Bố siết chặt cô ấy trong vòng tay vững chắc của mình, nhắm mắt.

Hai giọt nước nặng nề lăn xuống má.

Tôi thần thờ quay gót. Hành lang bệnh viện hun hút dài và lạnh giá. Những gương mặt bệnh nhân cùng áo quần trắng toát như những bóng ma vô hồn đi lướt qua bên.

Tôi không trở về nhà mà cứ dọc theo vỉa hè đếm bước vô định....

Hết

Nguồn: may4phuong.net

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004